

[Hans Hækkerup]

Da debatten samtidig har bragt større klarhed – jeg siger »større«, ikke »fuld« klarhed – over de økonomiske konsekvenser af regeringens udspil, er det klart, at vi modtager invitationen til forhandling. Jeg skal derfor på Socialdemokratiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at påbegynde forhandlingerne om et forsvarsforlig for årene 1989, 1990 og 1991.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 13).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten. Men jeg skal gøre opmærksom på, at afstemningen om dagsordensforslag først finder sted i morgen.

Forsvarsministeren (Enggaard):

For at udløse spændingen omkring denne dagsorden kan jeg sige, at det er en dagsorden, som regeringen kan modtage.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes sådan set, at fremgangsmåden illustrerer det, jeg sagde i begyndelsen af mit indlæg under redegørelsesdebatten om det lidt farceagtige.

Forleden dag havde vi en diskussion, hvor der var enighed om nogle ting, man skulle foretage sig i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg. Den havde man overhovedet ikke behovet at tage i folketingsalen.

I dag har vi enighed om, at der skal startes nogle forsvarsforligsforhandlinger. Det er i virkeligheden også en fuldstændig banalitet. Hvis der er enighed om at indlede sådan nogle forhandlinger, hvorfor i himlens navn gør de pågældende partier det ikke bare i stedet for at trække sagen ned her til en cirkusforestilling i folketingsalen?

Det er den slags ting, der efter vores opfattelse kaster et lidt odiøst skær over parlamentarismen. Det gør det, fordi man får disse voldsomme markeringer fra den ene og den anden side: Hvis forsvaret ikke får 800 mio. kr. nu, så vil alt bryde sammen og systemerne vil ruste op.

Og ganske kort tid efter får vi at vide, at en nulløsning udmærket kan lade sig gøre. Generalinspektøren for det danske forsvar går ud og fortæller, at vi sagtens kan leve op til NATO's ønsker til os i så henseende. Der er absolut ikke nogen problemer.

Det vil altså sige, at hvis man var hoppet på den limpind med de 800 mio. kr., så havde man smidt pengene ud ad vinduet. Med hvor mange af de andre millioner eller milliarder kroner forholder det sig på samme måde? Og hvorfor skal vi igen og igen have disse underlige blindebuddiskussioner?

Da SF i sin tid, nærmere betegnet den 16.-17. januar 1988, spillede ud med et forslag til forsvarsforhandlinger, var det bestemt ikke med henblik på at indgå et forlig om at bibeholde ubåde og fregatter, kunstigt at oppuste forsvarsudgifterne og skære ned på de værnepligtiges løn eller andet sammen med Venstre og De Konservative, og for den sags skyld heller ikke sammen med Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti.

Tankegangen var, at nogle partier var ved at nærme sig en situation, hvor der for første gang i lang, lang tid i Danmark tegnede sig en art rimelig selvstændig sikkerhedspolitik, som de pågældende partier øjensynlig var villige til at argumentere for, sætte i sammenhæng, og som nødvendigvis måtte følges op af nogle forsvarsmæssige konsekvenser. Det er også det synspunkt, som fru Connie Hedegaard i den debat, der gik forud for denne, har henvist til med sine citater af hr. Knud Damgaard.

Og lykkeligt ville det have været, hvis man havde kunnet få det til at fungere på den måde. Jeg har forstået, at en meget væsentlig grund til, at De Radikale er kommet med i regeringen, har været at afværge denne for regeringens meget truende udsigt. Det kan man i og for sig politisk kun være tilfreds med. Men af hensyn til sagen er det naturligvis en lille smule trist, at vi skal fortsætte en årrække endnu på ubestemt tid uden nogen klar politik på de her områder. Det er lige præcis det, der vil ske.

Når vi kan tale om det danske forsvar på den måde, det desværre er sket under redegørelsesdebatten – stort set fuldstændig løsrevet fra sikkerhedspolitiske sammenhænge og fra, hvad det er for opgaver, dette forsvar burde opfylde – skyldes det den iøjnefaldende mangel på sikkerhedspolitik. Men det skyldes også, at Dan-